

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.001/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mischinger Ádám kamarai jogtanácsos (cím2) által képviselt felperes1 (cím2) felperesnek

a Szentkláray Ügyvédi Iroda (cím10, ügyintéző: dr. Szentkláray Bence ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím1) I. rendű és a Szentkláray Ügyvédi Iroda (cím10, ügyintéző: dr. Szentkláray Bence ügyvéd) által képviselt Alperes2 (Cím3) II. rendű alperesek ellen gazdálkodó szervezet vezetőjének felelőssége megállapítása iránt indított perében

a Fővárosi Törvényszék 2022. november 22. napján meghozott 5.G.41.758/2021/13-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alperesnek személyenként 30.000-30.000 (harmincezer-harmincezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2020. június 3-án indított keresetet az alperesekkel szemben a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § alapján, amelyben annak megállapítását kérte, hogy az alperesek mint a adós (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselői az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes 1.798.830 forint

összegű hitelezői követelésének kielégítése meghiúsult. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdő időpontját 2013. december 31-ében jelölte meg.

[2] Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadták, hogy nem tanúsítottak a hitelezők kielégítésének meghiúsulását okozó felróható magatartást.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy az I. és II. rendű alperesnek külön-külön fizessen meg 300.000 forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperesek 2014. február 3-tól a felszámolás elrendeléséig az adós önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetői és tulajdonosai voltak. Az adós a egyéb érdekelt² területén teniszpályát üzemeltetett, és az alperesek arra számítottak, hogy 2014-re a társaság már nem lesz veszteséges, 2015-től pedig stabil nyereséggel terveztek. A teniszpályák kihasználtsága azonban elmaradt a várakozásoktól, emellett 2018-ban megnyitott a sportcentrum, és a kórház nem hosszabbította meg a bérleti szerződést, ezért az adós tevékenysége véglegesen ellehetetlenült. Az adós 2013. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A 2018. szeptember 25-én indult felszámolási eljárásban a Fővárosi Törvényszék megszüntette az adóst, a felszámolási eljárást befejező végzés 2020. május 25-én jogerőre emelkedett. A felperes mellett a Nemzeti Adó- és Vámhivatal jelentett be 18.000 forint hitelezői igényt, az adósnak a hitelezői igények kielégítésére nem volt fedezete.

Az elsőfokú bíróság idézte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdést, és megállapította, hogy a kereseti tényállítás szerint az alperesek azzal követtek el mulasztást, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet ellenére nem hívták össze az adós taggyűlését. Az alperesek ezzel szemben állították, hogy folyamatosan megvitatták a társaság ügyeit, és nem volt vitás, hogy személyenként 500.000 forint tagi kölcsönt nyújtottak az adósnak, amelyet a felszámolási eljárásban hitelezőként nem érvényesítettek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtésre jutott, hogy az alperesek annak ellenére, hogy formálisan nem hívták össze taggyűlést, a társaság ügyeit megvitatták, és a fizetőképesség fenntartása érdekében tettek intézkedéseket. A szóbeli egyeztetéseken túl a taggyűlés formális összehívásától sem volt várható a hitelezők érdekét szolgáló taggyűlési határozatok meghozatala, így a taggyűlés összehívásának elmulasztása és a hitelezői igények kielégítésének meghiúsulása közötti okozati összefüggés nem állapítható meg. Mindezek alapján nem állnak fenn a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti törvényi feltételek. A tevékenység fenntartása vagy megszüntetése a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:48. § (1) bekezdés c) pont értelmében a tagok hatáskörébe tartozik, így az alperesek mint ügyvezetők felelőssége a további működés fenntartásáért nem állt fenn. Az adós vagyonszökkenése miatt az ügyvezetők felelőssége ugyancsak nem állapítható meg, és a felperes a fentiekben túl nem állított olyan egyéb magatartást, amellyel okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítése meghiúsult.

Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (1) bekezdés [helyesen Pp. 83. § (1) bekezdés] alapján kötelezte a felperest az alperesek ügyvédi munkadíjának megfizetésére. Az alperesek által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rendelet) 2. § (1) bekezdés alapján személyenként felszámított nettó 500.000 forintot a rendelet 2. § (2) bekezdés szerint mérsékelte. Döntésénél figyelemmel volt a kifejtett képviseleti tevékenységre, a per tárgyának értékére és arra az összegre is, amelyre a felperes az alperesek felelősségének megállapítását kérte.

[4] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetének teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását és az alpereseket megillető ügyvédi munkadíj mértékének összesen bruttó 89.942 forintra történő leszállítását kérte.

Megismételte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2013. december 31. napján következett be, amelyhez képest az alperesek a Ptk. 3:189. § (1) bekezdés a) pont szerinti kötelezettségüknek nem tettek eleget. Nem hívtak össze taggyűlést annak ellenére, hogy a felperes a követeléséről megküldte az engedményezési értesítőt és a fizetési felszólítást. A vezető tisztségviselők kötelesek figyelemmel kísérni a cash flow kimutatást, az esedékes és lejárt tartozások alakulását, és felróható magatartást tanúsítanak, ha ezt elmulasztják. Kötelességük lett volna a legfőbb szerv összehívása és a helyzet orvoslása tőkeemeléssel vagy bármely más intézkedéssel. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően, illetőleg annak fennállása alatt a vezetőknek nem a gazdálkodó szervezet tulajdonosai, hanem a hitelezők érdekeit kellett volna figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság tévesen ítélte meg, hogy a társaság fenntartása tulajdonosi kompetencia, míg a tagi kölcsönök nem értékelhetők kimentésként, mert nem vehetők figyelembe a vezető tisztségviselői feladatok mellett. Az alperesek tagokként és vezetőként is mulasztottak. Nem a Ptk. 3:189. §-nak megfelelően jártak el, közel hat évig nem tettek eleget az ügyvezetői feladataiknak, ezért téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a magatartásuk nincs okozati összefüggésben az adós fizetéseképtelenségével. Az alperesek közötti beszélgetések nem tekinthetők taggyűlésnek. A felperes a fellebbezés alátámasztásaként a Ptk. 3:112. § (2) bekezdésre is hivatkozott. Álláspontja szerint nem mérlegelhető, hogy a fizetéseképtelenség szükségessé teszi-e a taggyűlés formális megtartását vagy sem.

A perköltséget érintő harmadlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy ez a rendelkezés nem felel meg a Pp. 80. §-nak, és az elsőfokú bíróság megsértette az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi CXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 30. § (1) bekezdést, a rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontját, a 3. § (2) bekezdés a) pontját és a 3. § (6) bekezdést. A jogi képviselő 3 beadványt készített, és csak két tárgyaláson vett részt. A perköltségnek igazodnia kell a tényleges ügyvédi tevékenységhez, és a kifejtett munkavégzéshez képest kirívóan aránytalan ügyvédi munkadíj sértheti a társadalom értékítéletét. Mindezek miatt kérte a megállapított ügyvédi munkadíj mérséklését, mert nem áll arányban a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeivel, valamint a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[5] Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkoztak.

Ismételten előadták, hogy az alperesek tagként és ügyvezetőként nem vettek fel az adóstól pénzt, az adós semmilyen kifizetést nem teljesített az alpereseknek, a felszámolóval együttműködtek, és a házipénztárban található félmillió forint készpénzt is átadták. Formális taggyűlési határozat nélkül is személyenként 500.000 forint tagi kölcsönt nyújtottak az adósnak. A Cstv. 31. §-ában előírtaknak maradéktalanul eleget tettek, és nem hajtottak végre olyan intézkedést, amellyel okozati összefüggésben az adós bármely hitelezőjének kielégítési alapját elvonták volna. A felperes nem tudott károkozó magatartást bizonyítani. Az ügyvédi munkadíj mérséklésére irányuló fellebbezési kérelem egyrészt elkésett, másrészt alaptalan, mert az elvégzett ügyvédi tevékenység töredékét vette figyelembe. Az elsőfokú bíróság két alkalommal is visszautasította az alperesek beadványát, amely ellen az alperesek sikeres fellebbezéseket terjesztettek elő. Ezt követően indult el az ügy érdemi elbírálása, és az

alpereseknél már addig is jelentős ügyvédi munka merült fel. Erre is figyelemmel az alperesek ügyvédi munkadíj iránti igénye nem tekinthető eltúlzottnak.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 358. § (5) bekezdés alapján nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése.

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Pp. 370. § (1) bekezdés szerint a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősül – többek között – a fellebbező fél által megjelölt anyagi és eljárási jogszabálysértés [a Pp. módosított 371. § (1) bekezdés d) pont]. Emellett a másodfokú bíróság – a jelen eljárást nem érintő Pp. 380. § szerinti kötelező hatályon kívül helyezési okok kivételével – kizárólag a fellebbezési kérelem korlátai között hozhatja meg a döntését. A Pp. 370. § (1) bekezdés és a 371. § (1) bekezdés b) pont alapján ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a fellebbezési kérelem és annak indokai.

[9] A másodfokú bíróság a fentiek figyelembevételével és a fellebbezésben előadott felülbírálati jogkörében [Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pont] eljárva megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a fellebbezésben előadott okok miatt nem jogszabálysértő.

[10] A Pp. 170. § (2) bekezdés c) pontja alapján már a keresetlevél érdemi részében fel kell tüntetni az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényeket, míg a perfelvételnél a jogvita kereteit – egyebek mellett – a keresetlevélben és a perfelvételi iratban feltüntetett, illetve a perfelvételi tárgyaláson előadott tényre és jogra vonatkozó állítások és tagadások határozzák meg. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint érvényesített jog alapja, hogy a gazdálkodó szervezet vezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése más okból megghiúsult. A felperes a keresetét arra a tényállítására alapította, hogy az alperesek felróható magatartásával okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése más – az adós vagyonának csökkenésétől eltérő – okból megghiúsult, ezért pontosan meg kellett jelölnie az alpereseknek azt a magatartását, amiből az a következtetés vonható le, hogy az érintett időszakban az ügyvezetői feladatukat nem a hitelezők elsődlegessége alapján látták el, és azt is, hogy ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes kielégítése pontosan milyen más ok miatt hiúsult meg.

[11] A Cstv. 33/A. § intézményes felelősségátvitelt tartalmazó, a gazdasági társaság szervezetére vonatkozó egyes felelősségi szabályokat áttörő, a hitelező és a vezető tisztségviselő közötti kártérítési kötelmet keletkeztető rendelkezés, amelynél a felperest az

általával érvényesített jog kizárólag abban az esetben illeti meg, ha a keresetindítás a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés valamennyi feltételének megfelel. A törvényi tényállási elemek megvalósulása keletkezteti a gazdálkodó szervezet vezetőjének felelősségét megalapító – a gazdálkodó szervezet és harmadik személyekre irányadó általános szabályokat áttörő – kártérítési jogviszonyt. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alapján kártérítési jogviszony keletkezése csak abban az esetben állapítható meg, ha a felperes által megjelölt felróható és jogellenes magatartás okszerűen vezetett a hitelezők követeléseinek megghiúsulását eredményező vagyoni hátrány bekövetkezéséhez. A Cstv. 27. § (1) bekezdése alapján a felszámolás elrendelésének ténybeli alapja az adós fizetése képtelensége, mert az adós a felszámolás kezdetéig teljes egészében nem volt képes teljesíteni a hitelezők lejárt követeléseit, amelyek már csak a felszámolási eljárásban érvényesíthetők. A lejárt tartozás teljesítésének elmulasztása ezért nem szolgáltat ténybeli alapot az adós szervezetére irányadó általános rendelkezések szerint érvényesülő felelősségi szabályok áttöréséhez és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott igényérvényesítéshez.

[12] A bíróság a Pp. 342. § (1) bekezdése szerint a kereseti kérelemhez kötve van, így döntése nem terjedhet túl a felperes által érvényesített jog alapjául megjelölt tényeken, amelyhez a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alkalmazása szempontjából elválaszthatatlanul hozzátartozik a vezető tisztségviselő magatartása miatt bekövetkező vagyoni hátrány alapjául szolgáló, a károkozáshoz vezető tények előadása is [Pp. 170. § (2) bekezdés c) pont].

[13] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok ellentmondásoktól mentes okszerű értékelésével jutott arra a meggyőződésre, hogy az alpereseknek a kereseti tényállítás szerint megjelölt mulasztása és a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulása közötti okozati összefüggés nem állapítható meg.

[14] A tagok, illetve az adós vezetői eltérő jogszabályi feltételek megvalósulása esetén felelnek a hitelezők ki nem elégített követeléséért. A Cstv. 33/A. § (14) bekezdés utaló szabálya folytán a Ptk. 3:118. § és a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 102. § (5) bekezdés alapján alkalmazandó Cstv. 33/A. § (1) bekezdés kifejezetten a vezető tisztségviselők felelősségének feltételeit szabályozó rendelkezés, míg a tagok illetve a korábbi tag kártérítési kötelezettségére a Ptk. 3:2. § (2) bekezdés, valamint a Cstv. 63/A. § és adott esetben a Ktv. 102. § (5) bekezdés közvetlenül irányadó. Ebből következik, hogy az alperesek tagi minőségében vállalt üzleti kockázata és az ezzel összefüggésben meghozott döntések következménye nem hozható összefüggésbe az ügyvezetői minőségükkel és az ebből eredő esetleges kártérítési felelősségükkel.

[15] A Ptk. 189. § (1) bekezdés alapján az ügyvezetőnek elő kell segíteni, hogy a tagok a társaság gazdasági helyzetének ismeretében meghozzák a szükséges intézkedéseket, és emellett kötelesek nyilvántartani a taggyűlési határozatokat (Ptk. 3:194. §). A döntések tartalmáért az adós hitelezőivel szemben azonban ügyvezetői minőségükben nem felelnek, míg a határozatok nyilvántartásának elmulasztása nyilvánvalóan nem áll összefüggésben a hitelezők kielégítésének megghiúsulásával, amely legfeljebb a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 74. § (1) bekezdés d) pontban

meghatározott okok miatt a cégbíróság hatáskörébe tartozó törvényességi felügyeleti eljárást eredményezhet.

[16] A felperes az alperesek kártérítési felelősségét arra alapította, hogy az alperesek a perbeli időszakban nem kezdeményezték az adós taggyűlésének összehívását annak ellenére, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A cégnyilvántartás adatai alapján az alperesek egyben az adós tagjai is voltak, akik a társaság valamennyi taggyűlési határozatot igénylő kérdésében szavazati jogosultsággal rendelkeztek. Az elsőfokú eljárásban keletkezett okiratok tanúsága szerint az adós tagjai a társaság működőképességének fenntartása érdekében a taggyűlési határozatot igénylő kérdésekben folyamatosan döntéseket hoztak. Ezt alátámasztja a 2016. évi – a jogszabályok által előírt – tőkeemelés, valamint az adósnak nyújtott és vissza nem követelt tagi kölcsönök, továbbá az éves mérlegek elfogadása és közzététele is. Mindebből következik, hogy a tagok az érintett időszakban a taggyűlés formális összehívása nélkül is ismerték az adós likviditási helyzetét, ehhez képest az adós gazdálkodását érintő kérdésekben a taggyűlés formális összehívása nélkül is meghozták a taggyűlés hatáskörébe tartozó döntéseket. A már kifejtett indokok alapján az alperesek ezeknek a döntéseknek a tartalmáért ügyvezetői minőségükben nem felelnek, ezért a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a taggyűlés Ptk. 189. § (1) bekezdés szerinti összehívásának esetleges elmulasztása nem minősül olyan magatartásnak, amely okozati összefüggésben állhat a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával, így a felperes által előadott okok miatt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben szabályozott kártérítési felelősségük sem áll fenn.

[17] A felperes rendelkezési jogából ered annak eldöntése, hogy mely személlyel szemben indít keresetet. Döntésének következménye, hogy ha több alperessel szemben érvényesít jogot, az alperesek mindegyike jogi képviselő útján jár el, amelynek költségei értelemszerűen valamennyi perbevont alperesnél egyenként felmerülnek. Az egy okiratba foglalt megbízási szerződés mindezen nem változtat, amelyben az alperesek egyenlő arányban vállalták a megbízási díj teljesítését.

[18] A rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a fél ügyvédi költségként felszámíthatja az ügyvéddel megkötött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat, amelynek összegét a bíróság csak indokolt esetben, és csak akkor mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel [R. 2. § (2) bekezdés]. Az alperesek a rendelet 2. § (1) bekezdés a) pont alkalmazásával a jogi képviselőjükkel 2020. október 30-án megkötött megbízási szerződés (a továbbiakban: megbízási szerződés) alapján benyújtott költségjegyzék szerint kérték az ügyvédi munkadíjban felmerült perköltségük megállapítását. A megbízási szerződésben a per vitelére átalány díjként összesen nettó 500.000 forintot, míg a pernyertességtől függő sikerdíjként további 500.000 forintot kötöttek ki. Az elsőfokú bíróság a rendelet 2. § (2) bekezdésben foglalt felhatalmazás alapján a pertárgy értékre figyelemmel és az elvégzett érdemi tevékenységet értékelve személyenként 200.000 forinttal mérsékelte a megbízási szerződésben kikötött összegeket. Az alperesek jogi képviselője az elsőfokú eljárásban részletes, mindenre kiterjedő érdemi védekezést terjesztett elő, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat csatolta, a tárgyaláson megjelent, a per állásához képest érdemi nyilatkozatait írásban és szóban is előterjesztette. Mindezek miatt a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a megbízási szerződésben kikötött összeghez képest az elsőfokú

ítéletben már mérsékelt ügyvédi munkadíj mértéke nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem látott indokot az elsőfokú bíróság által a rendelet 2. § (2) bekezdés alapján helyesen értékelt szempontok szerint megállapított ügyvédi munkadíjak felülmérlegelésére, és az elsőfokú ítéletben megállapított összegeknek a fellebbezésben írt, az alperesek részére számításba vett összesen bruttó 89.942 forintra történő leszállítására. Ebből következik, hogy az elsőfokú ítéletnek a perköltséget érintő rendelkezése nem jogszabálysértő, mert az megfelel a R. 2. § (1)-(2) bekezdésének.

[19] A kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság maradéktalanul helyes indokolással a jogszabályoknak mindenben megfelelő döntést hozott, így a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdésének alkalmazásával – a Pp. 386. § (4) bekezdése szerint visszautalva annak helyes indokaira – helybenhagyta.

[20] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles az alpereseknek megfizetni a másodfokú eljárási költségeket. Az alperesek a rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja utalással kérték az ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú eljárási költségeik megállapítását, azonban a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alapján indított per tárgyának értéke nem meghatározható, így a rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja sem alkalmazható. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a kifejtett érdemi tevékenységre figyelemmel az alperesek jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét – személyenként 10-10 munkaóra számításba vételével – a rendelet 3. § (3) és (5) bekezdés alkalmazásával állapította meg.

[21] A felperes 53.965 forint fellebbezési illetéket fizetett meg, azonban a nem meghatározható pertárgy értékű eljárásban az ítélet elleni fellebbezés eljárási illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja szerint 48.000 forint, így a sürgősen lerótt 5.965 forint eljárási illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján az illetékes állami adóhatóságtól visszaigényelheti.

Budapest, 2023. március 1.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

dr. Kovács Mária

bíró